

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld., 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računata se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petif-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnistvu naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Rumunski shod v Sibinju.

Ko so valovi madjarske revolucije pretresali habsburško monarhijo in je Kossuth proglasil neodvisnost ogerskih dežel, ustali so skoro vsi nemadjarški narodi na obrambo monarhije in dinastije. Hrvati in Srbi, Slovaki in Rumuni žrtvovali so v ta namen svoje imetje in življenje najboljših sinov, ter po krvavih borbah s pomočjo ruskih junakov premagali upornike, udušili revolucijo, rešili državo in pripomogli zakonitemu vladarju do njegovih pravic.

Krona je tedaj tem narodom pripoznala pristojne jim pravice in je zagotovila cesarske hvaležnosti. Zlasti Rumunom se je marsikaj obljubilo ali dosegli niso ničesar in ko je vsled madjarskega izdajstva bila država l. 1866. v novi nevarnosti ter je privolila v izvršitev madjarskih tirjatev, v uvednje dualizma, izročena je bil rumunski narod zakletemu nasprotniku, Madjarom, na milost in nemilost.

Tedaj se je začel za rumunski narod pravi križevni pot. Madjari so si stavili nalogo, uničiti vse na Ogorskem bivajoče nemadjarske narode in ker imajo proste roke, delajo z divjo srditostjo, z nečuvnim barbarstvom za ta svoj namen. Kolikokrat smo že popisovali strahovita preganjanja, katerim so izpostavljeni ti narodi in srce nas je bolelo videti, da ti tlačeni narodi pešajo v nejednakem boju za najsvetejše blaginje, za narodnost in jezik, da se fatalistično umikajo, misleč, da „nebo je visoko, car pa daleko“.

Jedini Rumuni se niso udali v svojo usodo, ampak se boré za svoje pravice žilavo in vztrajno. Zato pa se koncentruje nanje vsa besnost madjarskega sovraštva, tako da noben Rumun ni več varen svojega življenja. Rumunski narod je laui odposlal najodličnejše svoje sinove na Dunaj, da pojasné kralju in cesarju grozai položaj njemu in dinastiji vedno zvestega naroda in, apelujoč na njegovo pravičnost, prosijo njegove pomoči. Toda ti narodovi odposlanci se niso mogli približati cesarskemu prestolu in so se morali, ne da bi bili kaj opravili, vrniti v domovino, kjer so Madjari uprizorili nanje

tako gonjo, da zavidajo sedaj tiste črnice-robe, katere so svoj čas ameriški vlastelci lovili s psi.

Rumunska deputacija oddala je bila na Dunaji v cesarski pisarnici memorandum, v katerem so bile našteje in z neovrznimi dokazi podprte vse mnogobrojne krivice, katere se godé narodu in v katerem se je zahtevala narodna avtonomija.

V tem memorandumu se je pojasnilo, na kak način so Madjari l. 1865 priklopili Sedmograško Ogorski. Sklicali so namreč deželni zbor sedmograški, kateri je to ukrenil, a v tem zboru je bilo 278 madjarskih, 31 nemških in samo 13 rumunskih poslancev, dasi je osemdeset odstotkov vsega prebivalstva rumunske narodnosti. Pojasnilo se je, da tudi sedaj ne veljajo jednaki zakoni za Madjare in Rumune. Vsak Madjar ima volilsko pravico že zato, ker je Madjar, vrh tega pa je census za rumunske volilce sedem- in osemkrat višji, nego za madjarske. Volilni okraji so tako razdeljeni, da volijo n. pr. na Sedmograškem 4 madjarske županije 35 poslancev, 11 rumunskih županij pa 30 poslancev; razdeljeni so tako, da pride povprečno na 2000 do 3000 Madjarov jeden poslanec, in šele na 50.000 do 100.000 Rumunov jeden. A madjarska vlada hoče tudi iz rumunskih krajev imeti madjarske poslance. Dokler se niso Rumuni odločili za pasivno opozicijo, vršile so se volitve pod nečuvnim pritiskom. Orožniki in husarji so odganjali rumunske volilce z orožjem v roci in je na cesti pobijali. Okolu mest, kjer se je vršila volitev, stalo je vojaštvo in prihajajoče rumunske volilce odganjalo z bodali, češ, da jim ni dovoljeno stopiti v mesto. Take in jednake dogodbe so napolile Rumune, da so se izrekli za pasivno opozicijo. Ali Madjarom tudi to ni bilo prav in v županijah, kjer ni bilo madjarskih volilcev toliko, da bi bili mogli izvoliti kakega poslanca, ali kjer jih sploh ni bilo, tam so orožniki rumunske volilce siloma gonili na volišče. Husarji so jahali po vaseh in lovili volilce, kjer pa Rumuni, prignani na volišče, niso hoteli glasovati za madjarske kandidate, tam so jih orožniki pobili. Tako se je zgodilo v Chivistiju v severni Sedmograški, kjer so pri zadnjih volitvah orožniki postrelili in ranili

mного volilcev. S takimi sredstvi so Madjari dosegli, da ni v državnem zboru, kjer sedi 417 poslancev, ni jednega zastopnika tri milijone duš broječega rumunskega naroda.

Toda Rumunom se ne krato samo politične pravice, Madjari vodijo proti njim krut boj, čegar jasni smoter je ta, oropati jim narodnost in jezik, in ta boj se vodi sistematično v vsem javnem življenju. Ljudske šole — v kolikor jih je zasebnih, to je cerkvenih, — so res narodne, vse druge pa madjarske; srednje šole ni nobene rumunske, ker je vlada samovoljno pomadjarila gimnazijo v Beiušu, ni pa dovolila ustanovitve iz dobrovoljno zbranih prispevkov založenih gimnazij v Aradu in v Karanšebešu. O vseučiliščih in drugih učnih zavodih niti ni govoriti. Dovolj je, ako rečemo, da ovira vlada rumunsko šolstvo kolikor more, da pa v čisto rumunskih krajih ustanovlja madjarske šole in otroške vrtnice ter lovi vanje rumunske otroke iz lepa in iz grda.

Tudi cerkvena avtonomija rumunska je Madjarom trn v peti. Pri volitvi metropolitovi deluje vlada z vsemi sredstvi, zlasti pa z nasilstvom in z denarjem za svojega kandidata, cerkvenemu kongresu prikrajšuje pravice in ga niti ne sklicuje, duhovniki ne dobivajo državnih prispevkov, pač pa se konfiskujejo razne ustanove, zlasti tiste, iz katerih se vzdržujejo ljudske šole.

Isto tako je v vseh strokah državne uprave. Rumun sploh ne dobi državne službe. To je načelo, po katerem se vlada dosledno ravna. Uraduje se izključno v madjarskem jeziku, uradniki niti rumunski znati ne smejo, ako hočejo avansirati. Rumunska društva se ne smejo ustanavljati, niti podporna ne. Vlada odbije vsako tako prošnjo, zato pa je vlada konfiscirala prebivalcem Našaudske županije lastni l. 1779. ustanovljeni foud, več milijonov goldinarjev. Narodni prvoborilci, politiki, pisatelji, novinarji so izpostavljeni največjim nevarnostim in prežive večji del svojega življenja v zaporih — — —

Tak je položaj rumunskega naroda. Te pritožbe so bile obširno razložene in z dokazi podprte

LISTEK.

Mahmudkina deca.

(Prevod iz ruskega.)

III. Sanje.

(Konec.)

Ivan Fomič hoče nekaj reči, zakričati . . . Vidi se, da mu boče srce počiti od žalosti, no jezik je onemogel, glas zamrl v grlu preje, nego je prodrl na prosto . . . Oče vidi, kako odstopajo od njega njegovi trije otroci z grozo. Najmlajši se je celo branil Ivana Fomiča s svojo okroglo ročico. Hoče se približati hčerki, ta pa beži proč s zategnjenim obličjem od strahu, kažoč na njegove roke.

„Kri . . . kri!“ kriči ta. Ivan Fomič pogleda roke, resnično krvave so. Še jedenkrat hoče nekaj reči, no tu ga zagrabi nekdo za vrat in ga duši. Bori se s poslednjimi silami in — se zbudi.

Major odvrže plašč in vstane.

Turek se je že zbudil in sedi s polkovnikom za mizo.

„No, Ivan Fomič, tudi v Novem letu se vam je zaležalo! . . .“

„Da . . . Razne sanje . . .“

„Kako, sanje ste imeli i vi?“ vpraša polkovnik vznemirjen.

„Kaj potem, da sem jih imel i jaz?“

„No, znate, Bog ve, kaj se je meni zgodilo. Nikakor bi ne mislil, da sem tako občutljiv.“

„Ali morda radi ujetnika?“

„Prav tako je! . . . Mislite si . . . Spominjate se mojega otroka Volodke . . .“

„Kaj vprašate! . . . Saj sem mu krstnim kumom.“

„Ah ti! . . . Vsa glava je zmedena . . . No tako, pomislite si . . . Vso noč oklepal se me je Volodka . . . Neprestano do jutra . . . Podarim naj mu tega Turka. Čemu ti bo?“ ga vprašam. In on mi reče: „Ta ima tudi take Volodke. Odpustim ga k njim. Saj vendar nismo včeraj nič preveč pili?“

„Nič!“ In Ivan Fomič je uprl na polkovnika oči . . . „Meni se je godilo še huje.“

„No?“

„Torej . . .“ In on mu pripoveduje svoje sanje.

„Jaz postajam naravnost praznoveren . . . E . . . Naj bo, kar hoče, takoj odpošljem tega Turka in Gospod bodi ž njim. Naj general odloči, kaj je ž njim storiti . . . Ž njim izgubiš tukaj pamet.“

„Jaz bi vas prosil samo jednega.“

„Česa?“

„Jaz sam naj grem k generalu . . .“

„No?“

„In odvedem tega Mehmed-beja.“

Pogled zdrane polkovniku v kot in reče, ne gledaje na majorja:

„Kaj pa, njemu treba konja . . .“

„Jaz imam odveč jednega izmed turških, ki smo jih uplenili.“

„Jaz nimam nič zoper to. Nič . . . Tam sporočite generalu . . .“ In polkovnik je to završil oficijelno.

IV. Ivan Fomič se je zagrešil.

Počasi, v spremstvu vedno tako tužnega Mehmed-beja, dospel je Ivan Fomič k našim prednjim stražam.

Tu, kakor iz teme, prikaže se jahajoč kazak, kateri je bil na straži. Dva sta že tu. Konji, privezani h kolu, zabitemu v zemljo, jedo mirno seno. Opazivši častnika, poskočijo častniki hitro na noge.

„Kaj, tovariši, kam drži ta jarek?“ in pokazal je na globok jarek, kateri se je tu pričel.

„K samim Turkom, vaše visokoblagodrođe!“

„Ali se jih danes ne vidi — tu, v tem jarku?“

„Ne. Čisto mirno stojé . . . Včeraj so nas zelo vznemirjali, ali sedaj, slava Bogu, so se spame-tovali.“

v memorandum, kateri je zgoraj omenjena deputacija hotela predložiti cesarju. Posneli smo jih iz knjige „Die rumänische Frage“, izdane lani na Dunaji, posneli skoro doslovno, v memorandumu pa se je zahtevala narodna avtonomija, povrnitev konfiskovanih fondov, ravnopravnost v šoli in uradu in tiata politična svoboda, kakor jo uživajo Madjari.

Te dni sešel se je v Sibiriju shod rumunskih veljakov, da čuje poročilo eksekutivnega odbora narodne stranke o njega delovanju v minolem letu. Odbor je pojasnil korake, katere je storil v to, da se povrnejo Rumunom ugrabljene pravice in shod je sklenil, da je vztrajati v borbi za narodno avtonomijo in ravnopravnost ter jo nadaljevati z vsemi sredstvi. Potrdil in odobril je od eksekutivnega odbora formulirane tirjatve, in se vrh tega izrekel zoper cerkveno politiko vlade.

Shod se je vršil v najlepšem redu, dasi je bilo zbranih okoli 5000 ljudi. Vlada ga je hotela najpoprej prepovedati, a boječ se glasu evropskih novinarov opustila je svojo namero. Sijajno uspela, velikanska manifestacija rumunskega naroda je obudila občno pozornost. Ves svet gleda z občudovanjem in z največjimi simpatijami na ta narod, ki se navzlic groznemu položaju, v katerem se nahaja, bori tako hrabro za svoje pravice in želi, da bi jih skoro dosegel. Madjari besne v divjem srd. Dal Bog, da bi imelo prizadevanje Rumunov povoljen uspeh in vzbudilo iz naroda sna tudi vse druge nemadjarске narode na Ogorskem na odločen odpor. Z združenimi močmi bi potem kmalu podkopali madjarsko prevlado in razdelili magyar-ország v narodne avtonomne skupine pod žezlom vladarja in svetle rodovine habsburške.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 28. julija.

Volitve v zdravniške zbornice.

Zadnji čas vršile so se v nekaterih kronovinah volitve v zdravniške zbornice. Ponekod teklo se povsem mirno, ker se zdravniki ne dele v stranke, ali pa ker so privrženci kake stranke v taki manjšini, da nimajo upanja na zmago. Nas tudi ne zanima izid volitev, pač pa smo pozvedovali, kdo vse je imel volilno pravico. In v tem oziru smo izvedeli prav zanimivne reči, katere so v direktnem nasprotstvu z razsodbo deželne vlade kranjske gledé protesta zoper volitve v Ljubljani. Povsod so volili samo zdravniki, ki izvršujejo praktično svoj poklic, na Gališkem pa je vlada odbila prošnjo dveh bivših, prakse ne več izvršujočih zdravnikov, katera sta reklamovala volilsko pravico. Gališka vlada tolmači torej zakon načeloma drugače kakor deželna vlada kranjska, in nam se zdí, da je njeno tolmačenje jedino pravilno in primerno besedilu in duhu zakona.

Minister na potovanju.

Trgovinski minister marki Bacquehem potuje sedaj zopet po „nemških“ krajih na Češkem, ogibajoč se previdno vseh čeških krajev. To je letos že drugič, da obiskuje šole in tovarne v nemškem delu Češke. Kdor bi mislil, da potuje marki Bacquehem po teh krajih zgolj zato, da se informuje o

odotnih razmerah, v kolikor spadajo v njegov resort, se hudo moti. Gospod marki Bacquehem in njegov tovariš Gautsch sta v kabinetu „ministra Nemcev“, in kdor to vé, temu ni treba posebnega daru za kombinacije, da lahko ugane politični pomen tega potovanja. Kakor znano, grozé Nemci z opozicijo, petó, da ne bodo glasovali za državni proračun, sklepajo rezke resolucije itd. Grof Taaffe pozna sicer jako dobro svoje levčarske Pappenheimovce, ali ker vé, da hudic nikdar ne spi, misli si je najbrž: Dobro bo, če pošljem drobnega markija Bacquehema na lice mesta, da uravna levčarske glave tistim „državo vzdržujočim elementom“, ki so te dni viharno pritrjevali posl. Siegmundu, kateri jih je na nekem shodu poučil, „da so po očetovsinovi Germanije in le pomateri tudi sinovi Avstrije“. V sencí črno-rudečezlatih zastav pogovorili se bodo nemški prvaki s svojim ministerskim protektorjem in morda jih drobni marki pregovori, da vsaj nekaj časa ne bodo tako neredno izražali svojega „avstrijskega patrijotizma“, kakor je to storil posl. Siegmund.

Vnanje države.

Bolgarska opozicija.

Carigranski dopisnik „Moskovskih Vedomosti“ piše: Po izjavi grofa Kalnokyja v delegaciji, da je razmerje mej Rusko in Avstrijo najbolje, in da je upati na še boljše, začela se je v političnem življenju Bolgarov neka preemba, ki pa nima za bolgarsko-ruske odnošaje nikake važnosti. Kmalu po tisti izjavi Kalnokyja obiskal je avstrijski konzul v Sofiji g. Burian poštenjaka Stambulova in mu priporočal, naj skrbi za to, da se sestavi nekaka opozicija. Sramotno je, rekel je g. Burian, če v konstitucionalni deželi ni nikake opozicije in temu svojemu nasvetu dodal še pomenljivi dostavek: Ako bolgarska vlada ne bo skrbelo, da se sestavi opozicija, potem ne sme več računati na blagouaklonjenost in podporo avstrijske vlade. — Ta izjava Burianova naredila je na Stambulova velik utis in — udal se je. Tu bodi opomnjeno, da so vsi politični voditelji in tudi Koburžani bili že obveščeni o tem naročilu, katero je došlo Burianu z Dunaja, in da je bil Stambulov zadnji, kateremu se je naznanilo, dasi je on jedini odločilni faktor, kateri se bore malo meni za voljo „kneza“ Koburžana. Še tisti dan po „pogovoru“ konzula Buriana s Stambulovom prišla je k Koburžanu deputacija, zahvalit se za veledušno dovoljenje, ustanoviti opozicijo. Za opozicijo so se oglasili: Stojlov, Načević, Sarafov, Radoslavov, Slavejkov, Ivančev, Balabanov, Stransky, Burmov in Tončev, torej sami bivši tovariši Stambulova, bivši ministri. Jeli so izdajati list „Svobodno Slovo“, ki govori s Stambulovom jako „svobodno“, iz česar se sme sklepati, da se je res začel nekak boj proti Stambulov. Splošno se sodi, da je Koburžan opozicijalcem osebno zagotovil varnost življenja in imetja, da je sploh on sam angažovan, ker se želi emancipovati Stambulovljevega varuštva. Stambulov vé to dobro in v boju, kateremu se ne more več ogniti, zanaša se v prvi vrsti na „patrijotično ligo“, katere načelnik je podpredsednik narodnega sobranja Ivan Andonov. Ti člani patrijotične lige, boljše rečeno hajduki, strahujejo sedaj vse Bolgare, oni so glavna zaslonba sistema in bodo tudi njegovi grobokopi.

Rusija in Nemčija.

Naredba ruske vlade, da je carine od blaga, uvoženega iz Nemčije, določevati po maksimalnem tarifu, naredila je na Nemškem velik utis. V pisanju nemških novinarov se zrcali onemogla jeza, katera je

zavladala zlasti v obrtniških in trgovinskih krogih. Mi smo že nekatere kratki pojasnjevali posledice, katere bi imel carinski boj mej Nemčijo in Rusijo za nemško obrtnost. Da bo Nemčija na naredbo ruske vlade odgovorila, je samo naravno. Včeraj se je posvetoval zavezni svet nemški o vladni predlogi, naj se carino za vse iz Rusije uvaženo blago zviša za pet odstotkov. Ker ni dvoma, da je zavezni svet vzprejel ta predlog, začne se dné 1. avgusta carinski boj mej Nemčijo in Rusijo. Javno mnenje na Nemškem je v velikem strahu, ker vidi v postopanju ruske vlade izraz neprerostnega političnega nasprotstva napram Nemčiji. Nekateri nemški listi sodijo v neozdravljivem optimizmu, da bo carinski boj imel za Nemčijo manj čutnih posledic, kakor za Rusijo, češ, da prodaja Rusija na Nemško toliko žita, da je dotični dobitke velik faktor v narodnem gospodarstvu, pri tem pa ne pomislijo, da Nemčija brez ruskega žita skoro živeti ne more, kakor se to videlo, ko je vladala lakota na Ruskem in je bil izvoz žita prepovedan.

Francosko-sijamski konflikt.

„Petit Parisien“ javlja iz Peterburga: Ruski poslanik v Londonu dobil je od svoje vlade naročilo, naj sporoči angleški vladi, da zmatra Rusija francosko-sijamski konflikt za lokalno vprašanje in pričakuje, da se bodo tudi druge države postavile na to stališče. Rusija hoče ostati popolnoma nevtralna, ali čim bi kaka druga država storila v korist Sijama kak korak, bi Rusija takoj prihitela Francozom materijelno na pomoč. — „Gaulois“ javlja iz Bangkoka: Francoski poslanik Pavec dobil je pred svojim odhodom pismo, v katerem mu naznanja sijamski minister vnanjih del, da želi kralj sijamski miru in sprave in da je za rešitev nastalih diferencij pripravljen, prepustiti vse tirjane kraje uštevši strategično najvažnejši točki, namreč Strung-Treng in Khone. — „Daily News“ javlja iz Bangkoka, da je angleški poslanik dobil nalogo, postopati z vso mogočo reservo in strogo nevtralnó.

Dopisi.

Iz Chicega, 10. julija. [Izv. dop.] (Razne vesti.) Morda utegne glas izmej čikaških Slovencev zanimati naše rojake v mili stari domovini, zlasti gledé našega napredka. Že davno bi se bil oglasil, ker o nas se prav nič ne čuje, a čakal sem vedno, da prevzame ta posel kako spretnejše peró, ali ker se to ni zgodilo, naj se dela lotim jaz. Ne pričakujte veselih vesti, kar imam poročati, je žalostno, v resnici žalostno. Pred vsem mi je omeniti, da imamo tu že dve podporni društvi. Prvo, že pred par leti ustanovljeno in tudi marsikomur znano je: „Bratovščina sv. Martina“, na tako zvani katoliški podlagi. Ako bi hotel natančneje baje dobra dela tega društva popisati, mogel bi svoj dopis zelo raztegniti. Ker se pa temu danes nisem namenil, izpovem le toliko, da gre vsa stvar po tistem receptu, kakor pri vas doma. Imamo pa tudi še drugo društvo, ki je baje neodvisno in narodno, vsaj tako se samo imenuje in se s tem celo ponaša. Da je ne imenujem, mi ni v greh šteti, kajti že ime tega društva je tako ponesrečeno, da bi rojaki v mili domovini mislili, da se tu s pametjo kregamo in z logiko tepemo. Tudi netaktnostij društvenikov ne bom razkrival, ker mi je dobro znano, da ima društvo vsaj nekaj udov še, ki se resno trudijo za njega povzdigo, če tudi bi lahko marsikakemu članu na vsa usta povedal, da privatnih stvarij društvenikov ne gre spravljati v društvo, ker mu to le škoduje. — Ti dve društvi prirejata mnogokrat veselice. Sicer privre na takšne zabave vedno mnogo občinstva, kar je blagajni le v prid; a zadovoljen ni nihče, ker so te „veselice“ le preveč dolgočasne. Istina je, da igra godba in da se veselo raja, a to je pa tudi vse. Ako pomislimo, da imamo tu mnogo izbornih slovenskih glasov in tudi mnogo učenih pevcev, ki so bili že v stari domovini pri pevskih društvih, mora se odločno grajati, da v Chicagu še nimamo pevskega društva. Pevsko društvo bi pri tacih veselicah lahko sodelovalo, veselice bi bile bolj zanimive in kratkočasne in tudi bolj obiskane. To pa bi ne bilo še vse, kar bi s pevskim društvom dosegli. Vsakomur je znano, da pevstvo narodni čut blaži, in marsikakemu popustnemu in mlačnemu rojaku bi se razvnela zopet slovenska kri. K vsemu temu pa ni treba mnogo, le sloge in malo požrtvovalnosti.

Tudi več slovenskih gostilo nahajamo v Chicagu, a te so le po govoricí našega občinstva slovenske. Na tacih navadno ni nikakega slovenskega napisa, ali je pa le v kakem kotičku in še to često v taki slovenščini, da je ni Bog ni človek ne razume. Tako na pr. je otvoril neki tukajšnji Slovenec gostilno, na kojoj je dal napraviti napis: „Kranjsko Slov. Gostióna, dobré pivo, vino a likéry“. Kaj ne,

„Čemu zastoj streljati!“
Ivan Fomič pozove Turka, naj gre za njim in se obrne v jarek. Čez minuto že dobiti ga kazak.
„Kaj hočeš?“
„Za vsak slučaj, vaše visokoblagorodje! Vse se lahko zgodi. Turki so blizo...“
„Ne treba, ne treba.“
„Tudi ujetnik je z vami. Morda zbeži.“
„Ne, obljubil mi je pokazati njih pozicijo. Vrni se!“ — Kazak se je vrnil.
„Veš kaj, Mehmed-bej, od tod do vaših pozicij je blizo... Odpravi se od nas v Adrijanopol k svojim otrokom, čuješ... Tudi jaz imam otroke... No, kaj? ... Stopaj, stopaj brzo! Tu se ne čaka... Bom že jaz vse premislil,“ in skušal se je nasmejati.
Turek je kar ostrmel. Le oči se mu svetijo, kakor da ne razume.
„Pravim ti, idi k svojim. Slišiš...“
Mehmed-bej se sklone hitro, preje kakor si je mogel Ivan Fomič misliti, in poljubi goreče roko njegovo...
„Poslušaj, Rus... plačati ti za to nimam z ničemer... A želiti ti ne smem, da bi prišel v tako položaje in k tako dobremu človeku našemu, kakor si ti... Pomni dobro: Bog je jeden. Vere so razne, a Bog je jeden. In tako bomo jaz in moji

otroci, dokler živimo, molili za te, da bi te On obranil tvojim otrokom, kakor si ti obvaroval mene mojim... Naj te vedno ogreva gorko solnce. Z Bogom, Rus. Z Bogom!“
In boječ se, da se ne bi premislil Ivan Fomič, spodbode Mehmed-bej konja živo in izgine izpred njega.
Major počaka še nekoliko minut in se vrne...
Tu je že vidna naša preduja straža. Isti kazak hiti mu naproti.
„Ti si imel prav... Ta Turek mi je ubežal.“
Načelnik straže pa upre v majorja oči:
„Kaj potem, pusti ga... I brez tega nimamo spravljati ujetnikov nikamer!“
Polkovnik je hodil skrajno razburjen iz kota v kot, ko se vrne k njemu Ivan Fomič.
„No...“
„Zapríte me... Jaz sem izpustil ujetnika...“
Polkovnik skoči k njemu, objame ga in poljublja.
„On bo novoletni dar Volodki... Zdaj se me neporednež ne bode oklepval več v spanji...“
„Vsekako treba poročati.“
„Zakaj?“
„A papirji?“
„Ti so že v peči! Sem jih sežgal... Jaz mislim, kako ta siromak sedaj... hiti k svojim...“

to je čista slovenščina. No, pa hvalimo Boga, da je ta gostilna izginila s tem naslovom vred. Mož se je opekel, ker je računal malo preveč na svoje rojake ali bolje rečeno na svoje katoliške somišljenike. Prej je vedno trdil: „Kaj boš z našo špraho“, ko je pa gostilno otvoril, je prav rad po domače kramljal. Če zaišeš v tako gostilno, našel boš vedno mnogo slovenskih gostov, ker od teh so po večjem naši gostilničarji odvisni, ali kako nas oni spoštujejo? Slovenskih novin ne najdeš, k večjem kake „...ske Novice“ in še te so redke. Žalostno, prežalostno! Človek si misliti ne more, da živi v 19. stoletju. — Toda še nekaj. V nečem smo pa vendar napredovali. „Družba sv. Mohorja“ je dobila par novih udov, tudi „Slov. Matica“, katera preje ni imela nobenega. „Rodoljub“ ima precej naročnikov in še celo „Slov. Narod“. Želeti je le, da bi se tukajšnji Slovenci pričeli bolj zavedati, in slovensko književnost bolj podpirati, saj tu jim je lažje možno, ko doma v mili domovini, kjer vlada „pravična“ vlada in si človek niti dovolj ovsenjaka za svoj glad ne more zaslužiti.

Od nekod, na Afno. [Izv. dop.] Spčetka sem dvomil, bi-li pisal za podčrto ali za nadčrto; končinar sem se odločil za dopis, ki zadostuje menda obema predeloma, ali pak — nobenemu. Vsekakor naj teče pero dalje, ako slavno uredništvo dovoli. Tedaj „ad rem!“ Suša, prava suša vlada v našem „Nekodu“, kakor suša menda tudi drugod! S tem vzdihom naj počnem. Da je izvažanje vsega, kar na zeleni biljki rase, „od vzgoraj“ prepovedano, zdi se nekajim špekulantom sicer jako modro in koristno; jaz pa se drznem reči: nepotreben strah! Saj nimamo česa iz naše domovine izvažati. Naše narodno življenje zeha dolgega časa; naše čitalnice in bralnice so pridno preprežene s tistimi nitmi, katere zovejo pajčuhino, in delovanje naših pevskih društev je zasegla, kakor Celjska „Domovina“ slovesno potrjuje, huda suša. Življenja „zelenega“ je še — kar pri tej suši ni čudo — najti samó v krčmah, katerih nam po milosti naših mestnih in vaških oblastev k sreči ne manka, pa tudi ne marljivih pivcev v njih. „Očetje“ našega naroda, Bog jim ne greni počitka, v blagem miru dremljejo nekje tam pod kakim košatim drevesom, „procul negotiis“, ter se odpočivajo od svojih trudov za narod na mehkih lovoričkah, katerih so si stekli. Dremež in spanje sta sladko objela poredno politiko slovensko, in mir, globoki tih mir vlada po vsem „Nekodu“. Pri drugih, manj srečnih, da-si v istih okolnostih živeti in vzdihajočih narodih Avstrije se duhovi gibljejo in skrb za bodočnost jim ne daje mirú; delavci, ti sužnji vseh vekov, vstajajo iz svojega mraka in sopara; celó tlačení Vlahi erdeljski so se vzdramili na mladostni krepki odpor „vitežkim“ svojim tlačiteljem — samó blažena Slovenija, kot da je že svojo dolžnost storila, steza svoje ude v senci in — lenobo pase! Dà, razven pri Cirilovcih povsod tišina, povsod praznovanje, povsod — blaga lenoba, povsod „nebeško“ zadovoljstvo. Lani so vsaj „katoličani“ nekoliko ropotali na „strelišči“; letos so celó „mahničarji“ utihnili! Naj še zdaj reče kdo, da ni došlo „kraljestvo zadovoljenja“ čez Slovence! Da torej nikdo ne poreče, kot da sitni dopisnik od „Nekoda“ kalí občni dušni mir in zdravo použivanje miroljubnim Slovincem, hočem še jaz ustaviti za danes pero ter pridružiti se veliki čredi srečnih „zadovoljnežev“. Samó kadar me zopet kakšen komár pikne ter mi preruši spanje, hočem se predramiti ter vam v svojo potolažbo zopet poročati iz moje presrčno dolgočasne domovine „Nekod“. Mej tem pa zdravstvujte ter prizanašajte mojim slabomušnicam!

Domače stvari.

— (Pevska slavnost v Mariboru.) V nedeljo dne 30. julja je točno ob 11. uri dopoldne v dvorani Ptujске čitalnice prva skupna pevška vaja z godbo za pevce iz Ptujja in okolice, ter Ormoža in Maribora. Častite pevke in pevci se uljudno prosijo, te vaje kolikor mogoče mnogobrojno se udeležiti; vsak pevec naj prinese pesmi seboj, ker jih odbor ima na razpolago le še za Ptujске pevce. — V vabila in plakate urinile so se nekatere neljube pomote: Volaričeva skladba se ne imenuje „Na vinci“ ampak „Novinci“; vstopnina h koncertu znaša za podpirajoče ude ne 1 glđ., ampak samo 50 kr. Odbor.

— (Abiturijentska veselica v Zagrebu.) Dneva za abiturijentsko veselico hrvatskih in slovenskih gimnazijskih abiturijentov sta de-

fnitivno določena na 4. in 5. avgusta. Kakor poroča „Agr. Tagblatt“ bode več Ljubljanskih narodnih rodbin spremilo dijake v Zagreb, da v krogu mladine preživé nekaj veselih dnij.

— (Odlikovanje.) G. Ivan Goljaš, sin znanega rodoljuba, posestnika g. Iv. Goljaša, c. kr. pomorsko-komisarski pristav avstro-ogerske mornarice, ki je bil v spremstvu cesarice Elizabete pri poslednjem potovanju v Sicilijo in na Grško, imenovan je po predlogu ministerstva vnanjih zadev v Rimu vitezom reda italijanske krone. Čestitamo!

— (Potrjen zakon.) Zakon, ki ga je sklenil istrski dež. zbor glede gozdarskega in nadzornega osobja za varnost kraških gozdov v Istri, dobil je Najvišje potrjenje.

— (Zdravstveno stanje.) Dne 22. t. m. bilo je v Ljubljani 14 bolnikov za škrlatico in 4 za davico. Ošpice, ki so v Kranjskem okraju in zadnji čas tudi v Ljubljanski okolici bile precej razširjene, pokazale so se tudi v mestu Ljubljanskem in je uradno naznanjenih 21 slučajev od 9. do 22. t. m.

— (Ustanovitev novih posojilnic.) V sporazumljeni z domoljubi v Mokronogu in Trebnjem sklicuje „Zveza slovenskih posojilnic“, katero bode zastopal g. Iv. Lapajne v Krškem, ustanovne občne zbere za nove posojilnice v Mokronogu in Trebnjem v četrtek dne 3. avgusta ob 10. uri dopoldne v šolskem poslopju (Mokronog) oziroma ob 4. uri popoldne v gostilni gospe Rozmanove (Trebnje).

— (Šolska poročila.) Na štirirazredni ljudski šoli v Metliki je bilo koncem šolskega leta 371 učencev in učenk; tretji in četrti razred za dečke sta imela po dva oddelka; po narodnosti je bilo 361 Slovencev, 2 slovensko-nemški govoreča in 8 hrvatski govorečih; iz Metlike jih je bilo 150, iz bližnjih vasij, 221. Za višji razred sposobnih je bilo: z odliko 51, z dobrim uspehom 205, nesposobnih 101, neizprašanih je ostalo 14. Poučevali so poleg uadčitelja in voditelja g. Andreja Šesta še: 2 kateheta, 2 učitelja in 2 učiteljici. — Obrtno nadaljevalno šolo je obiskovalo 57 učencev, pripadajočih 12 raznim obrtom.

— (Volitev v okrajni šolski svet v Kozjem) na spodnjem Štajerskem se je vršila dne 22. t. m. in so bili voljeni z 17 glasovi proti 5 odlični narodnjaki. Nemškutarjem je odzvonilo menda za vselej, tudi okr. šolski nadzornik Ambrožič je vzel slovo.

— (Zrelostni izpiti) na Mariborski gimnaziji so se končali dne 25. t. m. Izpit delalo je vseh 19 učencev VIII. razreda in so ga vsi prestali z dobrim uspehom, mej njimi 6 z odliko. Tako sijajnega izida zrelostnih izpitov še dolgo ni bilo na Mariborski gimnaziji.

— (Bralno društvo pri sv. Juriju ob Taboru) sklicuje na nedeljo dne 30. t. m. izredni občni zbor z običajnim dnevnim redom v gostilni g. Brišnika v Ojsterški vasi. Vsakemu udu je na razpolago obilno berilo, razun tega pa dobi brezplačno tri žlahtna drevesca na leto. Gostje dobro došli! Odbor.

— (Utočil je) v Savi nasproti Loga včeraj jeden šolarček, kakor se nam piše iz Sevnice.

— (Buren prizor) vršil se je v torek zvečer okolu 7. ure na molo S. Carlo v Trstu, ko je na stotine ljudstva se tam sprehajalo. Mlad mož, kateremu se je brčkone zmešalo, hotel je več šetalcev ugrizniti in je brcal na desno in levo. Potem je skočil dvakrat v morje. Ko so ga obakrat rešili mornarji, besnel je tako, da so ga morali privezati na jambor neke ladije. Ko so pribiteli g. Treves in pet bolniških strežajev, so blaznega komaj ukrotili. Brcal je okolu sebe in grizel na vse strani in šele, ko so mu zvezali noge in mu oblekli jopič za blazne, mogli so ga odvesti v bolnico.

— (Hrvatski učitelji v Belemgradu.) Pri zadnji skupščini srbske učiteljske zaveze in pri odkritju spomenika srbskega dobrotnika učiteljskih sirot Jovana Gavrilovića v Belemgradu bilo je navzočih vsled poziva slavnostnega odbora tudi nad 50 hrvatskih učiteljic in učiteljev iz vse Hrvatske. Predsednik g. Mita Popović pozdravil je toplo hrvatske tovariše, v katerih imenu se je zahvalila navdušeno gdčna. Jambrišak iz Zagreba. Vladala je najlepša sloga in so vsaj bodoči odgojitelji mladine dali lep vzgled, kako je mogoče, da se sporazumeta bratska naroda, ki sta si najbližja.

— (Hotel pri Plitvičkih jezerih.) Hrvatska dež. vlada namerava bodoče leto zgraditi ob krasnoležečih Plitvičkih jezerih hotel, ki bode imel

60 sob za tujce. Dalje hoče vlada podpirati na vsak način zasebniike, ki bi hoteli graditi vile v okolici jezer. Posebno bi jim prepuščala za zgradbo potrebni material po prav ugodnih cenah. Če se potem še zgradi projektovana železnica iz Ogulina v Bihać, bode se neizmerno oživil ta krasni kraj.

— (Strajk zidarjev v Zagrebu.) V torek ostavili so vsi zidarji v Zagrebu delo, ker jim stavbinski podjetniki niso hoteli dovoliti lani obljubljeno zboljšanje plače. Mir se dozda ni kalil nikjer.

— (Pouk na citrah.) Prijatelje igranja na citrah opozarjamo na včerajšnje oznanilo koncertnega igralca g. Josipa Petriča, ki poučuje v igranju na citrah po najboljši metodi.

— (Razpisane službe.) Pri deželnem sodišči v Gradci oziroma pri drugih sodiščih izpraznjeni sta dve službi sodiških pristavov, oziroma okrajno-sodiških. Prošnje do dne 9. avgusta pri predsedstvu dež. sodišča v Gradci. — V Postojnskem šolskem okraju so razpisane nastopne službe: 1.) Na jednorazredni ljudski šoli v N a d a n j e m selu pri Št. Petru, mesto učitelja in vodje z dohodki III. pl. vrste in prostim stanovanjem; 2.) na trirazrednici v K n e ž a k u tretje učiteljsko mesto z dohodki IV. pl. vrste; 3.) na jednorazrednici v Podragi pri Vipavi mesto učitelja in vodje z dohodki IV. pl. vrste in prostim stanovanjem. Prošnje do dne 24. avgusta pri okr. šolskem svetu v Postojni.

Prvo krono
družbi sv. Cirila in Metoda!

Razne vesti.

* (Obodska slavnost.) Povodom štiristoletnice prve slovanske knjigotiskarne na Obodu v Črnigori izšel je „Glas Črnogorca“ v slavnostni obliki ter prinaša na čelu slavnostni članek: Slava Zetskijem gospodarima Ivanu i Gjurgju Crnojević ma!

* (Surovost.) Oficijozni vladni list „Nemzet“ poroča iz Komorna o surovem postopanju rezervnega poročnika dr. Koscha, ki je pri kopanju vojakov v Dunavu infanterista Tunceka tako namahal s sebljo po vsem životu, da se je ubogi vojak ves krvav zgrudil in so ga morali odnesti v bolnico.

* (Distančna ježa iz Bihaća v Sarajevu.) Kot prvi jezdec došel je v Sarajevo Mehemed Beg Biščević in sicer je potreboval 31 ur in 4 minute. Kot drugi je došel nadporočnik Stypniowski.

* (Razbojništvo na Turškem.) Turškim orožnikom se je posrečilo zajeti razbojniško četo glasovitega Osmana Kile, ki je bila strah vsega Ohridskega okraja. Na obeh straneh je bilo v lju-tem boji več mrtvih. Glava ubitega razbojnika bila je več dnij javno razstavljena v Monastiru, ker je mej ljudstvom bil razširjen glas, da je neranjliv.

Književnost.

— Tamburaške partiture Vil. G. Broža. Da se oiajša posamičnim tamburaškim zborom in prijateljem tamburanja nabava lepih in novih komadov, namerava izdajati g. Vilim Gustav Brož, skladatelj na Sušaku pri Reki vsak teden po jedno litografovano partituro za tamburaški zbor. Naročnina znaša za vse leto 12 glđ. (48 komadov) za pol leta 7 glđ. (24 kom.) za četrt leta 4 glđ. (12 kom.) ali na mesec 1 glđ. 60 kr. (4 komade). G. Brož je znan po svojih skladbah za tamburice, ki so se povsod posebno prikupile občinstvu. Že ta mesec izšlo je nekoliko skladb, o katerih spregovorim, ko nam dojdejo. Naročnina naj se pošilia naravnost skladatelju g. Vil. Gust. Brožu v Sušaku pri Reki.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 28. julija. „Fremdenblatt“ konstatuje, da avstrijsko-ruska trgovinska pogodba še ni sklenena, ker Rusija na avstrijske predloge še odgovorila ni. Za avstrijsko obrtnost bi bili stavljeni predlogi jako ugodni.

Dunaj 28. julija. Sindikat za konverzijo štiriodstotnih zastavnic gališkega zemljiškokreditnega društva se je razšel, ker je oddal ves material v vrednosti 151,136.000 kron.

Budimpešta 28. julija. Sibinjska „Tri-buna“ javlja, da so bili rumunski voditelji v Tordi zavratno napadeni. Madjari pobili okna in vrata rumunskih hiš. Neki 80 letni rumunski župnik nevarno ranjen. Žandarji razganjali napadalce z orožjem. Jeden izgrednik ubit, mnogo drugih je ranjenih. Glasom poročil iz

Kološa sprožila se je orožnikova puška slučajno, kako se še ne vé, vsled česar sta bili dve osebi ranjeni. Sedaj vlada popoln mir.

Praga 28. julija. Včeraj je dal magistrat na najelegančnejši ulici v Pragi, na Prikopih, napraviti samočeške javne napise. Občinstvo je to pozdravljalo z viharnimi Na zdar-klici.

Beligrad 28. julija. Večina od skupščine voljenega preiskovalnega odseka se je izrekla za vladne predloge glede zatožbe bivših liberalnih ministrov. Ministerska kriza je vsled kraljeve intervencije popolnoma poravnana.

Sofija 27. julija. Opozicijske stranke eksekutivni odsek je sklenil, da se stranka ne bo udeležila volitev, pač pa nadaljevala boj zoper Stambulova.

Liege 28. julija. Včeraj ponoči razpočila v Ensinalu, v hiši nekega tovarniškega ravnatelja, dinamična bomba. Materijalna škoda je jako velika. Policija prijela nekega znanega anarhista, ker leti nanj sum, da je prouzročil ta atentat.

London 28. julija. Poslanska zbornica končala specialno debato o home-rule predlogi. Vsled nekega vzklika nacionalistiškega posl. O' Conora nastal pretep mej konservativci in nacionalisti, kateri se je le težko udušil.

London 28. julija. „Times“ javlja iz Bangkoka: Blokada sijamskega obrežja se je začela 26. julija. Ladijam nevtralnih držav se je dovolil rok do torka, da zapusté blokirani okoliši.

Narodno-gospodarske stvari.

— Izvažanje svežega mesa iz balkanskega ozemlja. Iz Burgasa bode odpiuta v kratkem prva ladija, polna svežega mesa za Londonski trg. V to svrhu priredil se je parobrod Cunard — proge s potrebnimi hladilnimi pripravami, da meso ostane sveže na ledu. Velika bulgarska firma hoče to prevažanje potem nadaljevati redno in je posebno letošnje leto ugodno, ker bode na jesen primankovalo živine, ki se zdaj zaradi pomankanja krme prodaja pod nič in se ne more rediti.

— Obrtna razstava v Madridu leta 1894. Vsled naznanila došlega od c. in kr. ministerstva za vnanje stvari tukajšnji trgovski in obrtniški zbornici, podelila je španska vlada D. Ed. Greiner-ju koncesijo za prireditve mejnarodne obrtne razstave l. 1894. v Madridu in mu v ta namen prepustila palačo lepih umetnostij. Pokroviteljstvo razstave ki bo trpela od 1. aprila do 31. oktobra 1894. prevzela je Nj. Vel. kraljica španska. Koncesionarju, dovolile so se carijske in druge olajšave, sicer bo pa razstava privatno podjetje. Oglasila k tej obrtni razstavi vzprejema tudi trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani.

— Razstava v Milani l. 1894. L. 1894. bo v Milanu razstava, ki bo obsegala nastopne deloma narodne, deloma mejnarodne posebne razstave in sicer: Mejnarodno umetno razstavo, narodno razstavo za vino in olje v zvezi z razstavo za stroje in pripravo, ki se rabi pri pridelovanju vina in olja. Mejnarodne bodo tudi posebne razstave za mehaniko, delavska društva, razne športe, gledališče, zemljepisje in zgodovino, fotografijo, vrtnarstvo, predelstvo in objavo razglasov.

— Sibirska razstava odprla se bode l. 1895. v Moskvi. Namen ji je, da se svet seznaní z bogastvom sibirske dežele in nje naravnimi pridelki. Sibirija, ki se bode v kratkem po velikanski sibirski železnici odprla širnemu svetu, je dozdej le malo poznata in jo zmatra o sploh za pusto, nero dovitno deželo.

Avstrijska specialiteta. Na želodec bolehačojim ljudem priporočati je porabo pristnega „Mell-ovega Seidlitz-praska“, ki je preskušeno domače zdravilo in upliva na želodec krepilno ter pospešilo na prebavljenje in sicer z rastojnim uspehom. Škatljica l. gld. Po poštnem povzetju razpošilja to zdravilo vsak dan lekarnar A. MOLL, c. in kr. dvorni zalagatelj, DUNAJ, Tuchlauben 9. V lekarnah na deželi zahtevati je izrecno MOLL-ov prepartat, zaznamovan z varnostno znamko in s podpisom. Manj nego 2 škatljici se ne razpošilja. 5 (18—10)

Tujci:

27. julija.
Pri **Maliči:** Blau, Lang, Paschka, Gruber, Nagy z Dunaja. — Podwebsky, Pittner iz Brna. — Frankl, Zerner, Gablonz iz Budimpešte. — Winter iz Maribora. — Dantoni iz Zagreba. — Jaklitsch iz Kočevja.
Pri **Slonu:** Bayer, Srpek z Dunaja. — Rupnik iz Idrije. — Mokry iz Prage — Wortman iz Reke. — Osiek iz Ljubljane. — Hoffman iz Kočevja. — Höfner iz Brna. — Novak iz Velike Kaniže. — Freyberg iz Monakovega.
Pri **avstrijskem cesarju:** Botta iz Trsta.
Pri **južnem kolodvoru:** Znidaršič iz Ilirske Bistrice. — Rais iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

26. julija: Anton Bernik, delavčev sin, 1½ meseca, Opekarska cesta št. 6, katar v črevih.
27. julija: Neža Miklič, delavčeva hči, 20 dni, Hradeckega vas št. 14, oslabljenje.
V deželni bolnici:
23. julija: Marija Mervar, dainarjeva žena, 80 let, oslabljenje.
24. julija: Janez Hrstar, delavčev sin, 15 dni, oslabljenje.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
27. julija	7. zjutraj	733.7 mm.	18.6° C	sl. zah.	d. jas.	0.50 mm.
	2. popol.	732.7 mm.	25.2° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	734.5 mm.	18.0° C	sl. vzh.	obl.	dežja.
Srednja temperatura 20.6°, za 1.0° nad normalom.						

Dunajska borza

dné 28. julija t. l.

	včeraj	—	danes
Papirna renta	glđ. 97.30	—	glđ. 97.25
Srebrna renta	96.85	—	96.90
Zlata renta	118.90	—	118.90
4% kronska renta	96.40	—	96.40
Akcije narodne banke	980.—	—	979.—
Kreditne akcije	334.25	—	335.50
London	—	—	125.—
Napol.	9.91½	—	9.90½
C. kr. cekini	5.87	—	5.87
Nemške marke	61.35	—	61.22½
Italijanske lire	46.10	—	—
Papirnatí rubelj	1.30¼	—	—
Dné 27. julija t. l.			
4% državne srečke iz l. 1854 po 250 glđ.	147	glđ.	75 kr.
Državne srečke iz l. 1864 po 100 glđ.	193	—	—
Ogerska zlata renta 4%	—	—	—
Dunava reg. srečke 5% po 100 glđ.	127	—	50
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi.	122	—	—
Kreditne srečke po 100 glđ.	196	—	90
Rudolfove srečke po 10 glđ.	23	—	30
Akcije anglo-avst. banke po 200 glđ.	150	—	50
Tramway-društ. velj. 170 glđ. a. v.	257	—	—

Zahvala.

Za mnogovrstne dokaze odkritosrčnega sočutja mej dolgo boleznijo in pri smrti mojega nepozabnega soproga, oziroma očeta, gospoda

Urbana Weber-ja

izrekam vsem prijateljem in znancem, ki so mi izkazali zadnjo čas v svojem in v imenu svojih otrok najtoplejše zahvalo.

V Zalem Logu, dné 27. julija 1893.

(785)

Franja Weber.

Ana Pogačnik naznanja v svojem in v imenu vseh sorodnikov prežalostno vest o smrti svojega iskreno ljubljenega, nepozabnega soproga, gospoda

Karola Pogačnik-a

trgovca in gostilničarja, meščana Ljubljanskega,

ki je po daljši, težki bolezni, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, danes zvečer ob 11. uri, v starosti 31 let, blažen v Gospodu zaspal.

Truplo dragega pokojnika se bode v soboto dné 29. julija t. l. popoldne ob 6. uri v hiši žalosti, Krojaške ulice št. 1, svečano blagoslovilo, na pokopališče pri sv. Krištofu prepeljalo in ondu pokopalo v rodbinski rakvi.

Svete zadušne maše brale se bodo v župni cerkvi sv. Nikolaja. (782)

Mir njegovemu pepelu!

V Ljubljani, dné 27. julija 1893.

C. kr. glavno ravnateljstvo avstr. drž. železnic.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. junija 1893.

Nastopno omenjeni prihajalni in odhajalni časi označeni so v srednjeevropskem času.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Ob 12. uri 05 minut po noči osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Aussee, Ischl, Gmunden, Solnograd, Lendgastein, Zell am See, Inomost, Bregenz, Zürich, Genf, Pariz, Steyr, Linc, Budejevice, Plzenj, Marijine vare, Eger, Francove vare, Karlove vare, Prago, Draždan, Dunaj via Amstetten.

Ob 7. uri 06 minut zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Aussee, Ischl, Gmunden, Solnograd, Lendgastein, Zell am See, Dunaj via Amstetten.

Ob 11. uri 50 minut dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj.

Ob 4. uri 20 minut popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Solnograd, Inomost, Linc, Ischl, Budejevice, Plzenj, Marijine vare, Eger, Francove vare, Karlove vare, Prago, Draždan, Dunaj via Amstetten.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Ob 5. uri 55 minut zjutraj osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Draždan, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Egra, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Ischla, Gmunden, Aussee, Pariza, Genfa, Zürich, Bregenz, Inomosta, Zella am See, Lendgastein, Ljubna, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Trbiža.

Ob 11. uri 27 minut dopoldne osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Draždan, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Egra, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Solnograda, Inomosta, Linca, Ljubna, Celovca, Pontabela, Trbiža.

Ob 4. uri 53 minut popoldne osebni vlak z Dunaja, Ljubnega, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabela, Trbiža.

Ob 9. uri 27 minut zvečer osebni vlak z Dunaja, Ljubnega, Beljaka, Celovca, Pontabela, Trbiža.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.).

Ob 7. uri 18 minut zjutraj v Kamnik.
" 2. " 05 " popoldne v Kamnik.
" 6. " 50 " zvečer v Kamnik.
" 10. " 10 " zvečer v Kamnik (ob nedeljah in praznikih).

Prihod v Ljubljano (drž. kol.).

Ob 6. uri 51 minut zjutraj iz Kamnika.
" 11. " 15 " dopoldne iz Kamnika.
" 6. " 20 " zvečer iz Kamnika.
" 9. " 55 " zvečer iz Kamnika (ob nedeljah in praznikih).

Srednje-evropski čas je krajnemu času v Ljubljani za 2 minuti naprej. (12—161)

Nekaj

ograjnega omrežja

iz litega železa

se po ceni odda pri G. Tönnles-u v Ljubljani. (774—2)

Kdor hoče prirejati dobro kavo, naj kupuje

(967—25)

Oelz'eva kava.

Oelz-eva kava

je najboljši in najčistejši primesek navadni kavi.

Oelz-eva kava

ne sodrzuje niti hrušek, niti repe, niti sirupa.

Dobiva se v vseh specerijskih prodajalnicah.

VIZITNICE

priporoča

„Narodna Tiskarna“.

L. Luser-jev oblič za turiste.

Gotovo in hitro uplivoje sredstvo proti kurjim očesom, žuljem na podplatih, petah in drugim trdim praskam kože.

Veliko priznalnih pism je na ogled v

glavni razpošiljalnici:

L. Schwenk-a lekarna

(302) Meldling-Dunaj.

Pristen samo, če imata navod in oblič varstveno znamko in podpis, ki je tu zraven; torej naj se pazi in zavrne vse manj vredne ponaredbe.

Pristnega imajo v Ljubljani J. Swoboda, U. pl. Trnkóczy, G. Piccoli, L. Grečel; v Rudolfovem S. pl. Sladovič, F. Haika; v Kamniku J. Močnik; v Celovcu A. Egger, W. Thurnwald, J. Birnbacher; v Brezah A. Aichinger; v Trgu (na Korškem) C. Menner; v Beljaku F. Scholz, Dr. E. Kumpf; v Gorici G. B. Pontoni; v Wolfenbergu A. Huth; v Kranju K. Savnik; v Radgoni C. E. Andrien; v Idriji Josip Wario; v Radovljici A. Roblek; v Celji J. Kupferschmid.